

Draudzes Vēstis

2018. gada
marts

GANĀ SLEJA

Kad sabata diena bija pagājusi, Marija Magdalēna un Marija, Jēkaba māte, un Salome nopirka smaržīgas zāles, lai ietu un svaidītu Jēzu. Nedēļas pirmajā dienā rīta agrumā, saulei lecot, tās nāca pie kapa un sarunājās savā starpā: „Kas mums novels akmeni no kapa ieejas?” Pacēlušas acis, tās redzēja — akmens jau novelts. Bet tas bija ļoti liels. Ienākušas kapā, tās ieraudzīja baltās drānās tērptu jaunekli sēžam labajā pusē, un tās izbijās. Bet viņš tām sacīja: „Nebīstieties! Jūs meklējat Jēzu, Nācarieti, krustā sīsto, viņš ir augšāmcelies, un viņa šeit nav. Redziet, vieta, kur tie viņu nolika. (Mat 16:1-6)

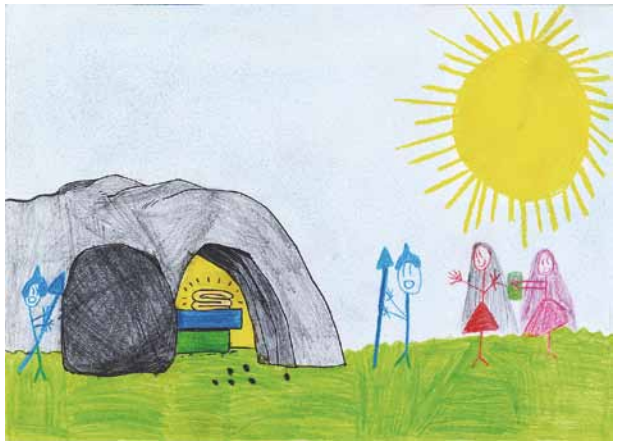
Liendienas ir laiks baznīcā, kad mēs savinām Dieva mīlestības uzvaru pār velnu, grēku un nāvi. Bet tāpat Liendienas mums sniedz atbildes uz daudziem jautājumiem, uz kuriem rast atbildes

mēs nevarētu nekur citur, kā Liendienās un tās vēstī. Tieši tāpēc Liendienas ir svarīgākais notikums pasaules vēsturē, kuru mēs pieminam vēl joprojām. Tikai pāris notikumi pasaules vēsturē ir tik nozīmīgi un atbildīgi datēti, kā Jēzus augšāmcelšanās no mirušajiem. Šim notikumam burtiski bija simtiem acu liecinieki. Centieni to apstrīdēt vai noliegt, beidzas ar izgāšanos. Daudzi no Jēzu tuvajiem cilvēkiem sākumā tam nespēja

noticēt, bet neticība nespēj ignorēt faktu.

Salome un abas Marijas – Magdalēna un Jēkaba māte – tajā rītā, kad augšāmcelšanās vēsts kļuva par īstenību, pirms viņas vēl bija to aptvērušas, uzdeva ļoti zīmīgu un svarīgu jautājumu: „Kas mums novels akmeni no kapa ieejas?” Domāju, ka retoriski mēs katrs varam pavaicāt šo jautājumu sev: „Kas man novels akmeni no mana kapa?”

➤ 2. lpp.

„Nebīstieties, jo es zinu, ka jūs meklējat Jēzu, krustā sīsto. Viņš nav šeit, jo Viņš ir augšāmcelies, kā Viņš sacījis.” (Mt. 28:1-7)
Jāņa Iesalnieka (7 gadi) zīmējums

➤ 1. lpp.

Jā, šo smago grēku, pārkāpumu un vainas akmeni, kas nospiež ne tikai sirdi, bet tā smagums gulstas arī uz cilvēka pišļiem un pasludina cilvēkam viņa spriedumu — grēka alga ir nāve.

Ir problēma, kuru konstatē šis sievas un alkst pēc risinājuma. Gluži kā nedēļas pirmās dienas rīts darbā, kad ir sasaukta vadība un atbildīgo amatpersonu sapulce, lai definētu problēmu un rastu tai risinājumu. Bet jo vairāk tiek apskatīta problēma, jo vairāk tiek secināts, ka tā ir atrisinājusies pati no sevis. Mēs tur nevarējām neko darīt! Problēmu ir atrisinājis kāds Cits mūsu vietā, un tās risinājums ir ārpus mūsu darbiem, vārdiem un domām. Šo problēmu atrisina Dieva mīlestība. Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlēja, ka Viņš sūtīja pasaulē savu vienpiedzimušo Dēlu — Jēzu Kristu, lai tas uzņemtos uz sevi mūsu grēku smagumu un lai ikviens, kurš tic Kristus Lieldienas uzvarai pār grēku, nāvi un elli, nepazustu, bet iemantotu mūžīgo dzīvību vietā, kur laika un grēka vairs nebūs. „Kas mums novels akmeni no kapa ieejas?” Lieldienās šī kapa ieeja kļūst par kapa izeju tādēļ, ka Dievs

Mācītājs
Rolands Pētersons.

to mums ir atvēris nevis no mūsu puses, bet no Viņa — Dieva puses. Caur ticību uz Jēzus ciešanām, nāvi un augšāmcelšanos, mūsu dēļ, mūsu vietā un mūsu labā, tiek sadragāts grēka akmens, kas nospiež mūsu sirdis un gūlās uz mūsu pišļiem. Ja visi pasaules grēki atrodas uz viena cilvēka, Jēzus, tad tie vairs nav pasaulē. Ja pats Kristus ir padarīts vainīgs par visiem grēkiem, ko esam pārkāpuši, tad esam atbrīvoti no tiem, nevis caur sevi, saviem darbiem vai nopelniem, bet caur Viņu. Bet, ja Viņš ir bezgrēcīgs un nav uzņemies mūsu grēkus, tad tos nēsājam mēs, un

mums jātiek sodītiem un jāmirst tajos. Bet pateicība Dievam, kurš dod mums uzvaru caur Jēzu Kristu mūsu Kungu. Sievas meklēja Jēzu, Nācarieti, krustā sisto. Vai viņa krustā sišana ir sasniegusi savu mērķi? Vai Jēzus spēja paņemt prom pasaules grēkus? Vai viņa paklausība bija pietiekami laba? Vai viņa ciešanas bija pietiekamas? „Jūs meklējat Jēzu, Nācarieti, krustā sisto, viņš ir augšāmcelies!” Ko tas var nozīmēt? Tas var nozīmēt tikai to, ka viņam izdevās paveikt to, ko viņš bija nolēmis paveikt, kad Viņš devās Golgātā, ciezdams par mūsu grēkiem. Ja viņš nebūtu uzņēmis mūsu grēkus, viņš būtu palicis miris. Ja viņš nespētu attaisnot mūs ar savām rūgtajām ciešanām, viņš būtu palicis kapā. Viņa augšāmcelšanā Dievs attaisno visus tos, par kuriem Kristus ir miris. Sievas meklēja Jēzu, Nācarieti, krustā sisto, bet atrada savu pestītāju un glābēju. Viņas neticībā meklēja cilvēku, bet ticībā atrada Dievu, kurš ir uzvarējis pasaules grēkus, nāvi un elli. Viņš nepalika zemes klēpi. Kristus ir augšāmcelies, patiesi augšāmcelies! Priecīgas Lieldienas, ticīgā Dieva draudze!

Lai zvans atkal mūs modinātu!

BAZNĪCAS ZVANA OTRĀ ELPA

Daina Pētersone

Lazdonas baznīcas zvanam ir sava īpaša vēsture. Pēc baznīcas uzcelšanas pirmos gadu desmitus tika lietots iepriekšējās koka baznīcas zvans. 1840. gadā baznīca saņēma jaunu zvanu, ko Pirmā pasaules kara laikā aizveda uz Krieviju. Pēc Latvijas Republikas nodibināšanas draudze, necerot zvanu atgūt, iegādājās jaunu 24 pudus jeb 393 kilogramus smagu zvanu 2000 latu vērtībā. Otrā pasaules kara laikā, lai paglābtu zvanu no aizvešanas kara vajadzībām, vietējie ļaudis to nogremdēja kādas saimniecības līnu mārķā, kur zvans nogulēja līdz 1954. gada 18. jūlijam, kad par godu baznīcas 150. jubilejai to atkal uzcēla atpakaļ baznīcas tornī, kur tas atrodas joprojām.

2015. gadā Madonas draudze no saviem līdzekļiem apmaksāja zvana torņa starpstāvu pārsegumu konstrukciju tehnisko apsekošanu. Lazdonas baznīcas apsekošanas rezultātā konstatēja, ka nesošās sijas ir pilnībā trapes sēnes bojātas, torņa vaiņagojošās

Baznīcas tornis pamanāms jau pa gabalu.
Sandijas Veikšas foto

konstrukcijas (spices apakša) – siju galu tapas Z pusē visas ir nopuvušas; DR stūri dzegas baļķi ir sapuvuši. Torņa spices konstrukcijās mitruma iespaidā radušies ievērojami trapes bojājumi, pārsegums ir zaudējis savu nestspēju un telpisko noturību. Ir pārtraukta tornī esošā zvana zvanišana, jo tā izraisa vibrācijas un papildu dinamisko slodzi, kas ir bīstami. Tāpēc ir neatliekami jāveic torņa konstrukcijas glābšanas darbi – siju un citu bojāto konstrukciju nomaīņa, remonts.

Restaurējot zvanu torni un veicot vēl citus atjaunošanas darbus, 2019. gadā varēsim svinēt zvana

95 gadu jubileju, kopš tas atrodas baznīcas tornī un 65 gadu jubileju, kad zvans otrreiz tika uzcelts atpakaļ tornī. Mēs ticam, ka pēc trīs gadu ilgas klusēšanas Lazdonas baznīcas zvans atkal skanēs pāri Praulienas un Lazdonas kalnājiem, ka to atkal dzirdēs Madonas pilsētas iedzīvotāji. Bet galvenais – tas modinās. Un ko modināt, mūsu dienās ir tik daudz, tik daudz...

Aicinām ikvienu, kam ir sirdī, ziedot Lazdonas baznīcas torņa remontam. To var izdarīt Lazdonas baznīcā vai veicot pārskaitījumu ar norādi „Baznīcas torņa remontam” uz baznīcas rekvizītiem, kas norādīti šī numura pēdējā lapā.

Par bērnu dalību Svētajā Vakarēdienā

TICĪBAS PAMATI

Svētais Vakarēdiens ir Kunga Kristus patiesa miesa un asins maizē un vīnā. Tas nav vienkāršs ēdiens un dzēriens, bet mēs piedalāmies šajā Mielastā, jo Tas Kungs savā Vārdā mūs uz to ir aicinājis. Tas ir žēlastības līdzeklis baznīcai, kurā mēs esam tikai un vienīgi saņēmēji. Sv. Vakarēdiens ir Jaunās Derības evaņģēlijs sagaršojamā formā, kurā ticīgajam tiek dāvāta grēku piedošana un ticības stiprinājums Kristus miesas un asins nopelnā. Mārtiņš Luters saka: Tā nu Svētais Vakarēdiens patiesi ir saucams par barību dvēselei, jo tas baro un stiprina jauno cilvēku. Lai gan caur Kristību piedzimstam no jauna, tomēr cilvēkam ir un paliek arī vecā daba — miesa un asinis —, kurā ir tik daudz grūtību un kārdinājumu no velna un pasaules, ka bieži nogurstam un kļūstam nespējīgi, dažreiz arī klūpam.

Bērni mācās un gatavojas, lai varētu piedalīties šajā mielastā. K. Kosters saka: „Tāpēc, ka mazi bērni nav spējīgi atpazīt savus grēkus un lūgt piedošanu, viņiem nevajadzētu ļaut piedalīties Svētajā Vakarēdienā. Žēlastība, ko viņi saņem

kristību bridī, ir pietiekoša jau no pirmajiem dzīves gadiem. Kad viņi sāk apjaust, ka viņiem ir nepieciešama grēku piedošana, tad viņi var saņemt pamācību un iedrošinājumu, lai piedalītos un no Tā Kunga galda saņemtu Kristus miesu un asinis.”

Savukārt M. Koldens raksta: „Mazu bērnu līdzdalība Sv. Vakarēdienā nebija izplatīta prakse agrīnajās baznīcās. Patiesi, tā kļuva par ierastu praksi vēlāk un notika apšaubāmu vēsturisko iemeslu dēļ.” Šo jautājumu nevajadzētu atstāt risināšanai individuālām personām, mācītājiem vai draudzei. Luterāņu dievkalpojuma kārtība norāda, ka Svētā Vakarēdiena saņēmēji ir apguvuši 10 baušļus, Ticības apliecību un Tēvreizi. Viņi ir iepazīlušies ar evaņģēlijiem un sakramentiem. Atzīstot savus grēkus un

uzticoties savam Glābējam, viņi vēlas piedalīties Sv. Vakarēdienā, lai saņemtu grēku piedošanu un ticības stiprinājumu Kristū un pieaugtu mīlestībā citam uz citu. Jaunākie bērni, kuri to visu ir apguvuši, zinot, kas ir sakramenti un kāpēc tas ir vajadzīgs, var saņemt Sv. Vakarēdienu pirms Iesvītībām.

Katrs vecāks zina, kādas dāvanas vislabāk dot bērnam, un mēs vēlamies, lai viņi varētu saņemt labas dāvanas arī no Tā Kunga. Kā draudzes mācītājs es aicinātu vecākus rūpīgi apdomāt šo teikto. Bieži vien, kur mums pirmajā acūmirklī liekas, ka mēs bērniem kaut ko atņemam (patiesībā to dodot), mēs varam atņemt kaut ko daudz vairāk. Līdzdalība Sv. Vakarēdienā ir kā pārejas posms no bērnišķā uz apzinīgo. Vai mūsu vēlme ir šo pieredzi bērnam atņemt? Bet ikviens bērns Sv. Vakarēdiena laikā ir aicināts pie Dieva galda saņemt svētības vārdus no mācītāja. Tāpat būtiski saprast, ka Sv. Vakarēdiens nemazina Kristību nozīmi. Šie Dieva uzticētie sakramenti baznīcai ir paši par sevi pilnīgi un galīgi, un abi sniedz glābšanu Jēzū Kristū.

**Zane Burņevska un
Rolands Pētersons**

Tikšanās ar Krievijas evaņģēliski luteriskās baznīcas pārstāvjiem

DRAUDZES VIESI

Viesturs Rikveilis

24. februārī mūsu baznīcā un mācītājmuižā viesojās Krievijas evaņģēliski luteriskās baznīcas Maskavas Sv. Pētera un Pāvila katedrāles draudzes pārstāvji, prāveste Jeļena Bondarenko un vikārs Artūrs Pētersons. Viņus pavadīja mūsu diecēzes mācītāji Agris Pilsūms un Ēvalds Bērziņš, kuriem jau vairākus gadus pastāv sadarbība ar Maskavas draudzi un Krievijas evaņģēliski luterisko baznīcu.

Viesus sagaidīja mācītājs Rolands Pētersons, draudzes priekšniece Ērika Pomere un ērģelniece Ilze Tomšone. Viņi izrādīja baznīcu, pastāstīja par tās vēsturi un par draudzi. 20. gadsimtā luteriskajai baznīcai Krievijā bija līdzīgs liktenis kā Latvijā. Kaut arī tā oficiāli nekad netika aizliegta, tās darbība padomju laikā tika dažādi ierobežota, un jauna atbilstība varēja sākties tikai deviņdesmitajos gados. Arī katedrāles telpas,

Sv. Pētera un Pāvila evaņģēliski luteriskā katedrāle Maskavā.

kurās bija iekārtojusies „Diafilm” studija, nācās atgūt no jauna.

Luteriskā baznīca Krievijā pastāv jau kopš 16. gadsimta beigām, sākotnēji to izveidoja vācu tirgotāji un amatnieki, vēlāk tās sastāvā bija arī daudzi Krievijā dzīvojošie vācieši, latvieši, igauņi, somi, karēļi. Pirms revo-

lūcijas Maskavā dzīvoja vairāki tūkstoši latviešu, bet kopējais luterāņu skaits Krievijā bija 3,5 miljoni. Viesi stāstīja, ka mūsdienās, daudziem vāciešiem izceļojot uz Vāciju, draudzes skaitliski samazinās. Tagad Krievijā 430 draudzes apvieno 25 000 ticīgos. Tomēr baznīcai no jauna pievienojas arī krievu cilvēki, kuri izvēlas ārēji vienkāršāku, bet saturā dziļāku ticības apliecināšanas veidu.

Pēc baznīcas apskates draudzīgā saruna turpinājās mācītājmuižā, pie draudzes locekļu sarūpēta pusdienu galda. Runājām arī par to, ka līdzīgi kā pie mums un citur Eiropā, arī Krievijas evaņģēliski luteriskā baznīca sastopas ar dažādiem jauno laiku izaicinājumiem, pastāvot gan tradicionālajam virzienam, gan centieniem to grozīt. Ciešā sadarbība ar Vācijas baznīcu liek to izjust visai aktuāli. Arī šoreiz, pēc vairāku dienu Latvijas apmeklējuma, Jeļenas un Artūra ceļš veda tālāk uz Berlīni.

Tikšanās bija ļoti sirsnīga abpusēji, un visi bijām vienisprātis, ka mūsu draudzība un sadarbība turpināsies.

Madonas evaņģeliski luteriskās draudzes padome

18. februārī mūsu draudzē notika jaunās draudzes padomes vēlēšanas. Tajās tika ievēlēti 14 draudzes pārstāvji. Aicinām iepazīties ar viņu redzējumu par savu kalpošanu! Savukārt draudzes valdē ievēlēti mācītājs Rolands Pētersons, Ērika Pomere un Santa Veipa. Būsim lūgšanā par šiem kalpotājiem un viņiem uzticēto atbildību, lai mūsu draudze nestu Kristus evaņģēliju!

Anita Tomiņa,
Draudzes diakonijas nozares vadītāja:

„Dievs katram devis savu atbildību, savu darbu, iecerējis, lai mēs sadarbotos cits ar citu. Diakonijā nevar kalpot

bez citu draudzes cilvēku palīdzības, un mūsu draudzē ir daudzi, kuri ar sirds siltumu veic šo darbu. Novēlu, lai mums izdodas katru brīdi un katru dienu dzīvot un kalpot Dievam par godu.”

Daina Pētersone,
lietvede: „Līdzās lietvedes atbildībai par baznīcas izsniegtajiem dokumentiem un statistikas veidošanu, savu pienasumu draudzei vēlētos dot arī projektu rakstīšanā baznīcai un

Mācītājmuižai, kā arī ikmēneša izdevuma „Vēstule Draudzei” un draudzes Facebook profila saturiskajā veidošanā.”

Edgars Veips,
saimniecības daļas vadītājs: Gribētos atrast iespēju atjaunot zvanu torni un baznīcas durvis. Rūpēties par baznīcas apkārtni, ziemā par siltumu baznīcā.

Ērika Pomere,
draudzes priekšniece:

Ja esmu pieņēmusi aicinājumu kalpot Kungam un cilvēkiem, tad to darīšu arī turpmāk. Svarīgi redzēt Dievu mūsu ikdienas rūpēs, darba

un prieka mirkļos, ka Viņš ir visa sākums un arī nobeigums, Viņš dod brīvības sajūtu un reizē arī grēka atziņu. Centīšos atbalstīt visas kalpošanas aktivitātes, kas turpinās mūsu draudzes izaugsmi — gan vertikālā, gan horizontālā līmenī.

Ilze Iesalniece,
svētdienas skolas vadītāja: „Ļaujoties Dieva vadībai, mīlestībā kalpošu svētdienas skolā un turpināšu slavēt Mūsu Kungu, dziedot draudzes ansambli.”

Ilze Tomsone,
muzikālās dzīves vadītāja: „Turpināšu kalpot kā ērgeliece un draudzes ansambļa vadītāja. Ceru, ka pēc augstskolas beigšanas varēšu būt klāt arī darbdienu dievkalpojumos

kā ērgeliece. Turpināšu meklēt iespējas padarīt draudzes dzīvi interesantāku ar koncertiem un citām muzikālām aktivitātēm.”

Jānis Ādamsons,
saimniecības daļas vadītājs:

„Kalpošu draudzei pēc labākās sirdsapziņas; rūpēšos par draudzes mežu īpašumu, organizēšu kurināmā sagādi

Mācītājmuižā un baznīcā, kā arī pildīšu lektora pienākumus, atsaucoties draudzes mācītāja dotajiem uzdevumiem.”

Juris Vecozols,
saimniecības daļas vadītājs (Mācītājmuižā):

„Esmu vienmēr bijis pie vīru darbiem, un tāda ir mana kalpošana draudzē. Tā tas būs arī turpmāk.”

Linda Bakmane,
mediju komunikācijas vadītāja:

„Jau vairākus gadus piedalos izdevuma „Draudzes Vēstis” veidošanā, kā arī sagatavošanā, un priecājos, ka arī turpmāk šādi varēšu kalpot mūsu draudzē.

Paldies ikvienai māsai un brālim, ar kuru palīdzību var tapt mūsu jaunais ikmēneša izdevums „Vēstule no Draudzes” un nu jau ceturkšņa izdevums „Draudzes Vēstis”!”

Rudīte Kumsāre,
ārmisijas diakonijas darba vadītāja: „Bez maksas jūs esat dabūjuši, bez maksas dodiet.” (Mt. 10:8) Ir labi, ja ar šādu aicinājumu mēs kalpojam cits citam mūsu draudzē, bet būtu

vēl labāk un svētīgāk, ja, atsaucoties šiem Jēzus vārdiem, mēs kā draudze arvien vairāk spētu savā kalpošanā iziet ārpus

draudzes robežām, uzlūkojot plašāk mums apkārt esošo cilvēku vajadzības, kuru nav maz. Lai mums izdodas to piepildīt! Tas būtu kā apliecinājums, ka mūsu draudze ir ticībā dzīva un stipra draudze.”

Santa Veipa, *mantzīne:* „Kā draudzes mantzīne rūpēšos par draudzes finansēm — nodrošināšu evaņģēlija sludināšanu finansiāli; esmu uzsākusi un turpināšu piedalīties projektu rakstīšanā

Dieva nama atjaunošanas darbos.”

Sintija Skušķe,
draudzes priekšnieces vietniece:

„Es un mans nams — mēs kalposim Tam Kungam” (Jozus gr. 24:15).

Viesturs Rikveilis,
iekšmīstības nozares vadītājs: „Kalpošanu draudzes padomē saskatu kā iespēju redzamākā un atbildīgākā veidā kalpot Kristus misijas pavelei, par ko lasām Mt 28:18—20, palīdzot

arī katram draudzes loceklim identificēties un kalpot savā nozarē, augot personīgi un stiprinot draudzi.”

Zane Kumsāre,
dāmu komitejas vadītāja:

„Pateicība Dievam, ka esmu instruments Viņa rokās un kalpoju Viņam ar prieku. Gribu ticēt, ka Dievs dos spēku un izdosies atkal svinēt dievkalpojumus tīrā un sakoptā baznīcā!”

Tā Kunga spēkā stiprināti

Baiba Miglone

Madonas luterāņu draudzē ir vairākas kristīgas ģimenes, kas kopīgi roku rokā iet ticības ceļu. Arī Santa un Edgars Veipi. Viņi ir dziļi ieauguši draudzē un savu pienasumu dod, uzticīgi kalpojot — Edgars ir pērminderis, bet Santa — mantzīne, kas pārzina draudzes materiālo pusi. Pirms Lieldienām piedāvājam sarunu ar viņiem.

— *Kā ir veidojies jūsu ticības ceļš?*

Edgars: — Tas sākās pirms daudziem gadiem, kad mēs vēl dzīvojām Bikšērē. Kaimiņos bija puisis, ar kuru draudzējos, un Raivis kā ticīgs cilvēks arī mūs pievērsa šim lietām. Tā mēs pamazām vien nācām pie atziņas, ka Dievs caur Raivi mūs ir uzrunājis un ka mēs gribam dzīvot citādāk nekā līdz šim. 1992. gada 28. jūnijā es nokristījos, tas bija laiks, kad Apjautu, ka tas ir mans ceļš.

Santa: — Man sākumā bija ļoti grūti pieņemt, ka ir kāds, kas visu redz, kas zina visu zina par mani... Taču tagad, lasot mācītāja Salamana

Santa un Edgars Veipi. Foto no personiskā arhīva

vārdus, ka „Dievs visu savā laikā ir labi iekārtojis, ka pat mūžību ir ielicis cilvēka sirdī”, es saprotu visu lietu kārtību. Šogad aprit 25 gadi, kopš esmu kristīta. Sanāk, ka Latvijas simtgadē mums ir vairākas tādas zīmīgas jubilejas — 30 gadu kāzu jubileja, 25 gadi kopš iesvētībām, mana 50 gadu dzīves jubileja. Ja tā paskatās, pusi dzīves esmu nodzīvojusi kopā ar Dievu.

Vai esat izjutuši arī reālo Dieva pieskārienu?

E.: — Neapšaubāmi tādu pieskārienu dzīvē ir bijis daudz, kad saproti, ka Dievs liek mainīties caur apstākļiem, uzrunā un vada. Dzīvē ir bijušas dažādas problēmas, arī slimības. Un caur to es arī vairāk Dievu iepazīnu. Vairāk domāju par Dieva

vārdu. Toreiz es Dievam apsolīju, ka, lai kas arī notiktu, es zinu, ka atpakaļ ceļa pie iepriekšējās dzīves nav, jo sapratu, ka dzīvei bez Dieva nav jēgas.

Dakteri man prognozēja invaliditāti uz mūžu, bet, paldies Dievam, viss ir sakārtojies. Un es esmu veselāks par veselu. Dievs man deva ne tikai veselību, arī visādā citā ziņā varu būt pateicīgs Dievam par to, kā Viņš mūs ir vadījis.

S.: — Es atceros vienu šādu brīdi, kad vecākajai meitai Leldei bija smaga astmas lēkme. Edgars — Rīgā slimnīcā. Situācija prātam neaptverama. Tu nezini, ko darīt, vienīgi nomesties ceļos, neko no Dieva nepieprasot, vien uzticoties, lai notiek Dieva

prāts... Un, kad tu to visu esi ielicis Dieva rokās, tad arī notiek brīnums.

Tāpat man spilgti prātā dievkalpojums, kurā tika lasīts 23. Psalmis „Dievs ir mans Kungs, man netrūkst nenieka. Viņš man liek ganīties zālainās ganībās.” Tajā brīdī nāca tāda atklāsmē, tāds vieglums, ka pie Dieva jau ir tās zālainās ganības, ka Dievs par tevi rūpēsies, par tevi gādās. Mēs bieži vien skrienam pa dzīvi un domājam: nu kur ir tā labākā vieta? Bet, ja tu esi ar Dievu — pie Viņa ir tā labākā vieta, tās labākās ganības.

— *Madonas draudzē nu jau esat daudzus gadus, bet iesākums bija baptistu draudzē.*

E.: — Dažādu apstākļu un pārmaiņu dēļ sanāca, ka mēs ienācām luterāņu baznīcā un te arī palikām. Var teikt — ieaugām. Cenšamies kalpot Dievam ar savām dāvanām.

Kalpošana jau kļuvusi par mūsu dzīves sastāvdaļu.

S.: — Un tas nav tikai pienākuma pēc, tas ir aicinājums, kad ej un dari atbilstoši savai sirds izjūtai.

— *Cik jums ir svarīgi būt draudzē, šī draudzes dzīvē?*

E.: — Jā, reizēm arī man ir iznācis sastapties ar šo jautājumu. Bet nav taču nevienas citas vietas,

kur es varētu būt tik cieši kopā ar Dievu — tā ir draudze un mana privātā lūgšana. Šī vide jau pati par sevi rosina būt tuvāk ar Dievu. Protams, Dievs ir visur klātesošs. Bet draudzē mēs redzam tik dažādus dzīvesstāstus, katra ceļu pie Dieva, tas stiprina. Un ticība ir tā, kas mūs vieno.

S.: — Atkal citēšu 23. Psalmu, kura noslēgumā ir šādi vārdi: „Es palikšu tā Kunga namā vienmēr.” Un tas ir arī mans apsolījums, ka es esmu un būšu Dieva namā, Dieva ģimenē, kurā mēs saņemam Dieva svētību un stiprinājumu. Draudzē ikviens var izjust stiprinājumu un atbalstu, jo būt vienam ar savām problēmām, grūtībām, slimībām, saviem meklējumiem bieži vien ir ļoti grūti un ātri vien var salūzt. Draudzē mēs varam cits par citu lūgt, un arī tas ir svarīgi.

— *Jūs esat mēģinājuši Dievu iepazīt ne tikai pašiem spēkiem, bet arī pievērsušies nopietnākām studijām.*

E.: — Mēs ar Santu esam studējuši Baptistu garīgajā seminārā un ieguvuši teoloģisko izglītību, kas katrā ziņā stiprināja ticību, bet garīgā pieredze jau turpinās visa mūža garumā. Svarīgāk par visu ir ikdienā būt kopā ar Dievu. Galvenais, lai sirds

stāvoklis, ja var teikt, ir tas pareizais.

— *Ko jums abiem nozīmē šī Lieldienu vēsts, ka Kristus vairs nav kapā, bet ir par mums izpircis grēkus un augšāmcēlies?*

E.: — Šis laiks nenoliedzami vairāk uzrunā. Es to saskatu kā Kristus ceļu, ko Viņam Dievs bija nolīcis un kuru Viņš caur ciešanām, krustu un savu nāvi izgāja. Tā bija misija, ko Viņš paveica mūsu dēļ. Es ar bijību un cieņu uzņemu šo Kristus upuri mūsu labā. Par to mums, ticīgajiem, katrās Lieldienās ir jādomā. Un jāatceras, ka arī mums katram šajā dzīvē ir kāda misija uzticēta.

S.: — Man Lieldienas atgādina Kristus pestīšanu, ko viņš ir izdarījis manā labā, ka Viņš ir daudz strādājis arī pie manis, lai es šo vēsti uzņemtu un saprastu. Tā ir arī mana garīgā Augšāmcēšanās, kad es atceros, kā mēs sākām šo ticības ceļu iet. Un šajā steidzīgajā dzīves ritmā starp daudzajiem svētku pasākumiem un notikumiem ir jāatrod brīdis arī atelpai, kad pats Jēzus aicina nākt un atpūsties mazlietiņ pie Viņa no visām raizēm un rūpēm. Tas ir brīdis, kad vajag izbaudīt šo atpūtu, šo mieru Dievnamā. Tad atkal stiprināts tu vari iet tālāk savā dzīves ceļā.

“Celies, ņem savu gultu un staigā!”

LIECĪBA

— tā Jēzus teica slimajam vīram, un šai dziedināšanai it kā nebija nekāda sakara ar vīra ticību vai neticību. Tā bija vienīgi Kristus žēlastība!

Es tomēr to saistu ar ticību. Ne jau ar ticību Dievam vispār, bet ar ticību, ka saņemšu Viņa žēlastību. Un tā pirms vairākiem gadiem notika arī manā dzīvē, kad atteicās darboties sirds asinsvadi — tie bija nosprostoti par 95%. Piedzīvoju smagu stenokardiju (uz infarkta robežas), insultu, man tika veikta asinsvadu plašināšana. Trīs nedēļas vārguļoju lauku slimnīcā, nezinot īsto diagnozi. Visu laiku pavadīju lūgšanās, un viss nokārtojās.

Dievs deva spēku, padomu, tiku līdz Strādina slimnīcai Rīgā, kur noteica diagnozi. Kad tiku izsaukta uz operāciju zāli, bija tāda sajūta, ka Kāds mani

Benita Tauriņa.

Dainas Pētersones foto

tur savās rokās. Nogūlos.

Dakteris saka: „Nu, Tauriņa, kā jūtaties?” Es atbildu: „Viss Dieva un jūsu rokās”.

Operē bez narkozes, asinsvadā ievadot stentu. Pie pilnas apziņas skaitu Tēvreizi. Notiek brīnums! Viņš noliecās pie manis, pacēla mani un apmīloja. Viss izdevās! Ir ne tikai jātic, bet pilnībā jāuzticas, nav jāmeklē dziednieki un starpnieki. Meklējot palīdzību citur (dubults neplīst?), mēs apšaubām Dieva mīlestību un varenību. Kādu gan rezultātu

tad gribam sagaidīt? Dievs uzklausa katru no mums. Viņš katru dienu, katru acurmirkli mums dāvā iespēju kā brīnumu. Brīnums nav jāaptausta, tam jātic!

Nebeidzu pateikties par to, ka Viņš ir pie mums līdz pasaules galam! Katra diena kopā ar Viņu — Augšamcelšanās!

Ir Lielais Dievs un mana mazā sirds uz ceļiem Tam pie kājām.

Vēlot piedzīvot Dieva žēlastību visiem — draudzes māsa Benita 2018. gada Lieldienās

Diakonijas konference

14. aprīlī plkst. 10.00 aicinām piedalīties **Diakonijas darbinieku konferencē „DZĪVĪBAS SVĒTUMS”**, kas notiks Madonas pilsētas vidusskolā, Skolas ielā 10.

Konferences programmā:
Gunta Irbe „Dzīvības svētums”;
Edgars un Kristīne Maži „Dievs, cilvēks un seksualitāte”;
Gints Lapiņš „Aborts — neiedomājama izvēle nākotnē”;
Paneļdiskusija „Bērna zaudējums un sievietes dvēsele.”

Draudzes aktivitātes

BAZNĪCU NAKTS

Arī šogad mūsu draudze ir pieteikusi dalību kultūras un misijas notikumā „Baznīcu nakts”, kas notiks 1. jūnijā.

2018. gada Baznīcu nakts būs jau pēc skaita piektā, un tēma šogad būs saistīta ar Latvijas simtgadi — aicinājums izzināt kristīgo mantojumu Latvijas kultūrā un identitātē.

Baznīcu nakts ir aicinājums uz tikšanos ar baznīcu kultūras un mākslas mantojumu, garīgo mūziku koncertos; katram, kurš vēlas arī ar meditatīvu klusumu sveču gaismā un lūgšanu. Notikums aicina uz kristīgo draudžu un konfesiju vienotību. Baznīcu nakts ir praktisks veids, kā vienotību piedzīvot darbībā, dažādu kristīgo konfesiju draudzēm piedaloties kopīgā notikumā. Katra draudze pārstāv savas konfesijas tradīcijas un identitāti.

Būsim aizlūgšanās par mūsu draudzes pasākuma organizatorisko komandu, šobrīd, kad tiek strādāts pie Baznīcu nakts programmas, kā arī aicinām līdzdarboties ikvienu tās veiksmīgā norisē. Lai Dievs mums uz to palīdz!

SVĒTDIENAS SKOLA

“Bērni ir Tā Kunga dāvana” 127. Psalmis: 3.p.

Mans mērķis kalpot par Svētdienas skolas skolotāju ir Labās vēsts nodošana bērniem, izmantojot 5 maņas — sadzirdēt, sarudzēt, sajūst, izgaršot un sasmaržot. Palīdzēt bērniem atklāt Kristu, iepazīstināt ar Dievu, ar Viņa mīlestību un darbiem. Mācīties kopā ar bērniem piedzīvot Dievu lūgšanā, slavēšanā (dziesmās), Dieva Vārdā (stāstot notikumus), sadraudzībā (arī mielaistiņā un sarunās). Piedalīties kopīgajā Draudzes Grēksūdzē un pēc Svētdienas skolas nodarbības arī būt klātesošiem un piedzīvot Svēto Vakarēdienu (maizi), protams, tikai ar vecāku un bērnu piekrišanu.

Sīrsnīgi sveicu katru Kristus Augšamcelšanās svētkos!

Jūsu Ilze Iesalniece

Dārgie, vecāki!

Paldies par Jūsu jaukajiem, zinātkārajiem un atsaucīgajiem bērniem. Liels prieks ir redzēt mūsu darba augļus. Bērni ir ar ļoti labām zināšanām, saprot Baznīcas lielākos notikumus. Tuvojoties Kristus augšamcelšanās svētkiem, esam izrunājuši, kāpēc mēs gavējam, un katrs uzrakstījis uz lapiņas, kā mēs gavējam. Visās šajās satikšanās reizēs izrunājam, lūdzam un palīdzam viens otram šinī gavēņa laikā. Teiksim atklāti, neiet viegli, bet cenšamies. Pricīgus Svētkus!

“Laidiet bērniņus pie Manis, neliedziet tiem, jo tādiem pieder Dieva valstība. Patiesi Es jums saku: kas Dieva valstību nedabū kā bērniņš, tas nenāks tur iekšā.” (Marka 10:14-15)

Svētdienas skolas skolotāja Kristīna

MADONAS EVANĢĒLISKI LUTERISKĀ DRAUDZE

Reģ. Nr. 90000334973

Adrese:

O.Kalpaka iela 21,
Madona, LV-4801

<http://www.madonas.lelb.lv/>

[www.facebook.com/
Madonas evanģēliski](http://www.facebook.com/Madonas-evanģēliski-luteriskā-draudze)

luteriskā draudze

Konts:

LV34HABA000140J062166,
SWEDBANKA

Mācītājs

Rolands Pētersons

Mob. tālr.: 26785896

e-pasts:

rolandpeterson@inbox.lv

Mācītāja

pieņemšanas laiks

No trešdienas līdz

svētdienai

(iepriekš vienojoties

pa telefonu)

Dievkalpojumi

Ceturtdienās

plkst. 18.00

Svētdienās

plkst. 12.00

Ziedojumi

februārī

Ieņēmumi:

1805,70 EUR

Izdevumi:

2315,01 EUR

REGULĀRIE NOTIKUMI DRAUDZĒ

Mācekļu skola

Katru ceturtdienu plkst.

19.00

Baznīcā (pēc
dievkalpojuma)

Diakonija/ Drēbju

kamera

Katru otrdienu no

plkst. 12.00 līdz 14.00

Mācītājmuižā

Kontakti: Anita Tomiņa

(t. 26167415)

Draudzes sadraudzība

Katra mēneša otrā

svētdiena

Baznīcā (pēc

dievkalpojuma)

Draudzes muzikālais

ansamblis

Mēģinājumi katru

piektdienu plkst. 18.30

Madonas mūzikas skolā

Kontakti: Ilze Tomšone

(t. 26336322)

Svētdienas skoliņa

Katru svētdienu

(dievkalpojuma laikā)

Kontakti: Kristīna

Gribonika (t. 26136243)

Draudzes jauniešu

vakari

Katru otro piektdienu

plkst. 18.00

BJC „KUBS”

Kontakti: Sintija Beitāne

(t. 22125766)

Sekoiet līdz draudzes

pasākumu kalendāram

mūsu mājas lapā

un ikmēneša informatīvajā

izdevumā „Vēstule no

Draudzes”!

*Lūgšana pirms
Svēto Rakstu
lasīšanas:*

*“Jēzu, es esmu
mēģinājis atvērt
debesu vārtus gudros
veidos. Esmu grūdis
tos saviem spēkiem.
Mani centieni
vienmēr beidzas
ar neapmierinātu
prātu un satriektu
sirdsapziņu. Atdari
man savu Vārdu.
Paņem prom manas
miesas un dvēseles
slogu, un nes mani
viegli pāri debesu
sliekšnim. Amen”*

**Izdevumu
„Draudzes
Vēstis”
veidoja:**

Daina Pētersone (t. 28446809)

Linda Bakmane (t. 22331112)

e-pasts: linda_bakmane@gmail.com

Baiba Miglone (t. 26160107)

Iespiests:

SIA „Latgales druka”